

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z wniosku J. T.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o zwrot nienależnie pobranej emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 22 stycznia 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 22 maja 2014 r. ustalił, iż J. T. pobrał nienależnie świadczenie emerytalne za okres od 1 grudnia 2009 r. do 30 kwietnia 2014 r. w łącznej kwocie 115.005,16 zł i zobowiązał go do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń za okres od 1 maja 2011 r. do 30 kwietnia 2014 r. w kwocie 79.968,32 zł i odsetek za okres od 26 maja 2011 r. do 22 maja 2014 r., tj. do dnia wydania decyzji, w kwocie 15.647,95 zł.

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt V U [...], Sąd Okręgowy w O. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 22 maja 2014 r. w ten sposób, że zobowiązał J. T. do zwrotu odsetek od nienależnie wypłaconej emerytury od daty 28 maja 2014 r. oraz zasądził koszty zastępstwa procesowego na rzecz organu rentowego.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt III AUa [...], oddalił apelację J. T. od powyższego wyroku Sądu Okręgowego i zasądził od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 4.050 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

J. T. zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 138 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 r. (Dz.U. z 1998 nr 162, poz. 1118). Uzasadniając zarzut strona skarżąca wskazała, że w jej ocenie strona przeciwna nie zastosowała normy wynikającej z przedmiotowego artykułu, w sytuacji spełnienia przesłanki - zawiadomienia organu rentowego o zajściu okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, przez zadzwonienie przez stronę skarżącą do ZUS i oświadczenie, że mieszka na terenie Niemiec.

W związku z powyższym, J. T. wniósł o uchylenie skarżonego orzeczenia w całości.

Jednocześnie skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania, gdyż w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj.: Czy organ rentowy może ustalić swoją właściwość do wypłaty świadczenia osobie zainteresowanej w oparciu o adres zameldowania i adres do korespondencji w sytuacji, gdy ustawa o emeryturach i rentach posługuje się jedynie sformułowaniem „miejsce zamieszkania”?

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała, że może wystąpić rozbieżność między miejscem zamieszkania osoby a jej adresem zameldowania. W przedmiotowej sprawie strona skarżąca była zameldowana w Polsce, jednak jej miejsce zamieszkania znajdowało się w innym kraju.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie kwalifikowała się do przyjęcia celem merytorycznego rozpoznania.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić wyczerpującą argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być nadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Nie jest przy tym rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie argumentacji prawnej właściwej dla przedstawionego zagadnienia prawnego i przepisów prawnych wskazanych jako wymagających wykładni, wśród argumentów przedstawionych w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych. Brak wyjaśnienia dlaczego wskazane przepisy skarżący uważa za wymagające wykładni uchyla obowiązek Sądu Najwyższego badania, czy ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania rzeczywiście wystąpiła (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, LEX nr 2312016).

Skarżący nie uczynił zadość opisanym wyżej wymogom. Zaprezentowane przez niego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania składa się jedynie z dwóch zdań, wskazujących na rozbieżność pomiędzy miejscem zameldowania i zamieszkania skarżącego. Zabrakło zaś określenia przepisu, na tle którego miało ujawnić się istotne zagadnienie prawne, a także jakiegokolwiek argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem tego przepisu oraz wyjaśnienia, na czym miałyby polegać istotność powołanego zagadnienia i jego abstrakcyjny charakter.

Biorąc powyższe pod rozwagę, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.